

»Oh, jaz sem pa rajši v Ljubljani.« Tinček še ne hodi v Šolo. Zato o Bogu in svetih nebesih seveda še ni kaj prida poučen; srce ga še ne vleče preveč tja gor, »kjer ni ne solza ne smrti več, tudi ne žalovanja ne vpitja ne bolečine.« Šestletni Tinček iz Ljubljane ima dobre starše in se čuti pri njih prav srečnega, tako da nima zaenkrat nobenih drugih želja kakor to, da ostane pri ljubi mamici. Vedoželjen in radoveden pa je naš Tinček, kakor pač skoraj vsak otrok. Zadnjič ga je mamica opozorila, ko si je že ves zaspan zaželel mehke posteljice, da se še ni priporočil Bogu in angelu varuhu s presrčno molitvico. Zaspanec je pa zatteval svoje, zato bi se bil Tinček rad izmuznil. — »Mama, zakaj pa molimo?« je vprašal zategnjeno in dremavo. Mamica ni bila nič v zadregi. Točno in brž ga je poučila: »Zato, da bomo prišli v nebesa!« Ali menite, da je bil Tinček, zaspani paglavček, zadovoljen? — »Oh, mamica, jaz sem pa rajši v Ljubljani,« — se je odrezal. Pa nič ni pomagalo. Šele, ko je opravil večerno molitev, se je smel skobacati v posteljico. Kadar bo o nebesih boljše poučen, mu ne bo več hodil na misel tako nespameten odgovor.

V jeseni krave pasti, zraven pa krompir peči — ni tako dolgočasen opravek. Samo dobro bi bilo, če bi vsak pastir vselej in povsod tudi pomislil, da nesreča nikoli ne počiva. Doli pri Velikem Cirkniku v čateški fari sta izvrševala osemletna deklica Minka Zofič in njen bratec tako pastirsko službo, hkrati sta pa zakurila tudi ogenj. Bratec je šel zavračat živino, medtem se je pa sestrici vsled neprevidnosti zapalila obleka in je na njej — ker ni bilo pomoči — popolnoma zgorela. Vsa opečena je revica čez tri dni v bolnišnici umrla.

Strašna noč. Tudi na Solnograškem imajo počitniške kolonije, kjer se učenci ali učenke, ki so slabotnega zdravja, za nekaj tednov umaknejo iz zatohlih mestnih stanovanj in preživé pod nadzorstvom mladolinjubov nekaj zdravib. in veselib. dni v prosti naravi. Tako naselbino je imelo lansko poletje 26 deklic v kraju Mondsee na Solnograškem. Nekega dne jih je pa zalotil na daljšem izletu silen vihar. Zgrešile so pravo pot v gozdu ter priplezale na gorsko steno, kjer niso mogle ne naprej ne nazaj. Popolnoma onemogle je potem našla rešilna posadka. Treba je bilo žrtvovati celo noč, preden so mogli vsako posamezno na rešilni vrvi spustiti čez steno na varno mesto. Prestrašenim učenkain bo ostala ta pretresljiva noč živo v spominu.

Lačna žival je silno drzna. Predvsem velja to o planinskih pticah-roparicah. Lani, dne 9. septembra, je krožil velik planinski orel (belec) visoko v zraku nad vasjo Srebernik (Sv. Peter pod Svetimi gorami). Lakota ga je prigibal s planinskih višin v vinorodne kraje, da si tu poišče hrane. Naenkrat zapazijo njegove bistre oči plen. Kakor puščica šine navzdol pred hišo posestnika Jožefa Juraka, kjer se je na trati igral njegov petletni sinček. Videti je bilo, da se hoče roparica lotiti fantiča. Na srečo je bila pa pomoč blizu. Oče opazi neTarnost, skoči v llišo po puško, pomeri in zadene krvoločno ujedó. Žival je bila sestradana, zato je bila drzna, a je drznost plačala s smrtjo. Z razpetimi perutmi je meril ustreljeni orel 2 njetra 60 centimetrov.

Žabji dež v Siriji. Da bi med dežjem padale žabe na tla, kaj takega pa še nismo slišali. Pa se je le zgodilo, in sicer v okraju Tripoli blizu palestinske meje. Tega si ne moremo drugače razlagati kakor tako, da je dvignil hud vihar vodo z žabami vred iz kakega ribnika. Ljudje so seveda to prikazen s strahom opazovali ter prerokovali, da je to zelo slabo znamenje.